

Els polítics mercaders

written by Sebastià Sardiné | 4 de juny de 2019

Ja hem votat. Ja tenim resultats. Els votants ja no comptem per a res, fins a les properes. És l'hora dels professionals de la política, del mercadeig de càrrecs, cada un amb la seva contrapartida. Tant és si una llista ha estat la més votada o no. Tot s'ho fan entre els líders professionals de partits obsolets i, si algú ha tingut la gosadia d'haver-se presentat en unes "primàries" -que a cap partit interessen-, ha estat apartat dels mitjans, com a empestat, sense cap visualització si no era en les encara incontrolades xarxes socials. "Els resultats són proporcionals a la inversió" En eleccions també. Més cales -a recuperar en sous-, més vots. Més presència en mitjans i debats, més possibilitats. Els que es presenten en llistes noves, no tenen quota de pantalla, són invisibles i, evidentment, no surten ni en els mitjans, ni en els vots emesos, només els voten quatre de bona fe que han entès que, només amb Democràcia Directa i Participativa, posant creuetes a qui millors garanties ens doni, evitarem la guerra soterrada per a aconseguir una alcaldia, un equip de govern d'un color o altre, o una cartera, a canvi de càrrecs en el Consell Comarcal, Diputació, Consells en empreses o institucions de l'Administració o càrrecs de confiança com a premi a persones ja apartades de la política, usualment sense retorn a l'ofici d'origen, a l'atur. Molts polítics desconeixen el que costa gestionar, facturar i cobrar, amb excepció; això dificultarà la correcta gestió de la cosa pública.

Tant és quin ha estat el programa electoral, les prioritats en la gestió municipal, o les millors idees per a la re-definició d'Europa. En política, l'objectiu és: "que no mani l'altre" - bàsicament l'independentisme- i per tal que no governi, traint principis propis, amb l'excusa de la governabilitat, pactaran el que calgui, o s'abstindran, -no els votem perquè s'abstinguin- o demanaran carteres en altres indrets,

municipis, C.Comarcal, Diputacions d'aquí o d'altres CA. on, com a contrapartida, els deixaran governar aquí o allà. La consigna dels partits pro Confederació Espanyola de Dretes Autònomes, -un sol conjunt a tres veus- és que, a Barcelona, no assumeixi l'alcaldia l'independentisme i per aconseguir-ho, aquell que vingué de la França, obsequia amb dos, tres o sis escons a l'unionisme, a canvi d'ocultes contraprestacions.

Qui té en compte doncs als electors? Als que hem votat en bona fe? Als que votem programes i/o ideologies? A aquells que volem canvis i apostes clares i fermes? Aquells que no hem volgut votar a l'altri perquè en la seva anterior gestió no va complir amb les seves promeses? Cap partit té en compte això, excepte aquella opció de primàries a qui s'ha castigat a no sortir en els mitjans.

¿De veritat hem de seguir votant a partits que no volen aprovar una Llei Electoral catalana pròpia, de base democràtica, on tots els càrrecs, tots, en especial l'alcaldia, siguin triats directament pels electors, en llistes obertes, posant creuetes als voluntaris que es presentin? ¿Voleu dir que no és hora de reestructurar-ho tot, en aquest encara incipient S-XXI del 4G i 5G?. ¿No n'esteu cansats de constatar, aquests dies, tant de mercadeig entre polítics, traint, de vegades, la voluntat dels electors? Al meu poble d'origen i al d'acollida, en ambdós, l'alcaldia no està clara. Quins seran els contra jocs?

Mentrestant, caurà la Sentència del TS contra els presos. Serà dura. Els Eurodiputats catalans, tindran totes les dificultats del món per obtenir i gestionar la seva acta i fer-la efectiva. Waterloo seguirà internacionalitzant el processisme. La resolució del Grup de Treball de l'ONU es un bonic paper, amb molt menys pes que la darrera STC dictada aquesta setmana contra els polítics electes. El poder no rau a la Generalitat, orgue estatal que representa a una regió conquerida. El poder es gestiona a Madrid on es més efectiva una conversa de cafè en el bar de les Corts, que no pas totes les tertúlies,

programes de ràdio i TV i vindicacions teòriques que fan il·lustres opinadors catalans, o parlamentaris, amb proclames que fan pessigolles al poder. Cal superar la teoria, per passar a la pràctica, com ja ha fet Eines de País, eines que cal ampliar a Col·legis Professionals, altres Cambres, Sindicats, banca pròpia, oficial i privada, controlant també altres institucions que no cal esmenar però si dominar.

Sigui quin sigui l'alcalde i govern, el poble seguirà el seu camí. Aquest any, tornarem a votar, i segurament, ens tornaran a defraudar, i així passarem els anys, esperant la Nova Llei Electoral i la República. Sembla que ningú tingui interès a activar l'Assemblea de Càrrecs Electes. Només l'AMI sembla voler tirar endavant. ACE més AMI, amb el poble que vota, ha d'acordar fer el pas, aquell que reiteradament hem votat. Ni el Parlament ni Waterloo ho faran.